

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
—
Виходить щодня
крім днів по
неділях і святках.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Передплата
10 зр.

Посольське справоздане в Старій Жучці.

В неділю приїхав посол др. Стоцький до Старої Жучки. Там читальні нема, але є кількох письменних людей, що читають газети і інтересують ся загальними справами. Протит тої громади людей стоїть ворожо начальство громади. Се буває майже в кождім селі. Ради громадські звичайно господарять без жадної контролі, а навіть на шкоду громади, а протит того виступають світліїши громадяни. Звідси виступають в селі дві партії, звідси іде ворожня. Такі дві партії є в Жучці і они виступили протит себе підчас збору. Тим були неділішні збори дуже інтересні. Радні громадські думали, що збори скликані на те, аби в Жучці заложити читальню — не було-б для Жучки таке велике нещасте — і хотіли вчинити обструкцію. Не відтого, щоби тут не причинили ся нашепти наших „сердечних“ приятелів. Але опозиція дала тільки нагоду бесідникам виказати всю безвіддаєність їх закидів і вияснити людям, куда то стежка в горах.

Посол др. Стоцький говорив про красивий бюджет. Звідки беруть ся гроші і на що они ідуть. Тоді почав тамошний радний Українець, що для відваги прийшов вже добре підмогоричений, переривати бесіду. Він закидав послови, що др. Стоцький причинив ся до того, що власть застановила всі млини на Пруті і не дає тепер на них концесії. Посол Стоцький відпер від

себе той закид, але зараз і запитав ся Українця і цілу раду громадську, чи она сповнила также і свій обовязок. Радних вибирає громада на те, щоби дбали за громаду. Чи теперішня рада удавала ся в тій справі до посла — ні; чи удавала ся устно або письменно в справі регуляції Прута — ні. Отже в першій лінії завинила она сама, і тепер замість Прута, регулюють за наші гроші ріку Молдаву.

Дальше промовив др. Дутчак і підніс вагу, яке має письмо в публичнім житю. Так було і при регуляції Прута. Тут не допоможе піти в депутації до радника будівництва (баврата), бо він тільки се виконує, що єму поручать власти, але треба вносити петиції на письмі до ради державної і до сойму. Посол мусить мати підпору від громад, коли его голос в соймі має щось значити, а громади аж тогди можуть робити єму закиди, коли самі упоминали ся о своїй справі і казали, що їх болить, і шукали помочи у посла. Коби було у нас більше письменних людей, то і не так тяжко було би людям домагати ся того, що їм потрібно. Але домагати ся треба на письмі. От тепер настав новий директор над доменами релігійного фонду православного. Треба тепер зараз писати просьби, щоби громади, чи спілки селянські могли виарендувати землю релігійного фонду. Селянин сам робить коло землі, то він добре виїшов би на аренді, не потребував би, як тепер, наймати ся у посесорів. Через те і зменьшила би ся еміграція до Америки.

Знов промовив посол др. Стоцький і вказав на свої заходи коло ревізії катастру. Писало ся багато про єю справу, посол скликав збори усюда, а чи громада зробила письмо, чи уїмнула ся за свою кривду? Інші села в кіцманьскім зробили се і певно, через те осягнуть полекшу, а в Старій Жучці, чи стало ся так? Тут виступив один з громадян і відповів, що він, вичитавши в газеті про катастер, сам домагав ся від громадської ради, щоби подавала письмо, але рада не зробила сего. Посол знов взяв на допити раду громадську. Тепер не платять акцизи, як кілька селян на спілку заріже собі безрогу для власного ужитку.

Посол уїмнув ся о те і селяни мають тепер з того користь. Але чи хто зі Старої Жучки був за тою справою у посла, чи може рада громадська старала ся о знесенє тої акцизи? — Ні. Бо сама рада не подумала ся, люди не знали, де їх болить, а ніхто не прийшов, та не розказав їм, та не подав способу, як би ратувати ся. Хоть ся акциза була і не велика, але ся справа найкрасше показала безрадність громадянського житя на селі.

Дальше перейшов посол до шкільного бюджету. Додаток шкільний підвисшили тепер з 22½ кр. на 30 кр. від лева податкового. Але і тот підвижка ще не вистарчає. Тут знов хотів Українець викликати опозицію. Почали нарікати на посла, що він постарав ся о те, щоби будувати по селах великі, більшеклясові школи, щоби діти мусіли ходити до школи та учителі

Гарна жінка.

(За Гермаком Бар*) переповіла Дарія Михайлівна).

Ходжу, блуджу в скучну днину по вулицях міста. Саме коли хотів просто зі скуки зайти в шинок на менчу скуку, зирк а ту мені на зустріч Івась. — „Сервус“ кажу. „Врешті раз можна тебе побачити по цілім півроці! Чи се гарно? Піврік минає саме завтра, я думав уже, що ти у антиподів гостюєш, а ти от який! Пождиж, братику, дай себе оглянути, таж ти вже і жонатий. — Ну, як же там в подружю тобі тепер! Ей, Івасю, Івасю, хто би і подумав се про тебе: дивіть ся, добрі люди, скочив у гречку та ні вусом не моргне! Та звісна річ, чого то жінка не покаже! Ой ті жінки, ті жінки! Мій Івасю мужом! Мені се чогось ніяк в голові містити ся не хоче, годі, бачиш, повірити. — Гей, гей, а де то ділись наші благі времена, молодечі літа золотой волі? Чи тямииш ще, знаєш тоді, як ми з Марійкою...“

Та як бачу, мому другови і не згадуї про сі давні речі. — Так годі і мені про Марійку. — Цемо дальше, він закурив папіроску, а я зарирцем приглядаю ся мому другови, мовби его в перше бачив, от так зизом. — Видаєть ся він поважнійшим як колись був; з виду він чистий панок, сказано повага — достоїнство. От дү-

маю — подруже! Мені ніяково перед ним з моїми шутками — сам статочній: Бачиш, братику, знаєш мене не від нині, не дивуй ся, а бери таким, як я і є. — Не все то у мене і слово з думкою в парі йде, та бо й я нині не той, що був колись. — Але розумію, у кого така гарна дама — як твоя жінка, то... От і понав я в душу мого друга своєю мудрою поведінкою, як Панає босою ногою жінці у діжу з кісільом.

Івасем мов траєтя потрясла, пустив мое рамя, та гукнув: „Прошу тебе, коханий, не починай і ти мені! От сего мені і хибувало. Сего мені ще від тебе треба.“

Я зликав ся: — „Алеж, брате!“

А він з пересердя: „Бо таки так! Всюда мені з сею глупістю. Моя гарна жінка, моя гарна дама, моя гарна-прегарна хороша, прекрасна, всюди одно і теєж. — Чи змова яка, чи який чорт? Просто заговорі добрих людей, на смерть замучити мене! Доста, доста мені сего! — Жінку мою я певно люблю, дуже люблю, але весь під міру, та в свій час! Нещасний, чи маєш ти понятие, що се за добро мати гарну жінку? Мій любий, то треба знати, бо інакше мовчи! — От тобі до сего добра перше усліве терпець, і то не аби який, — бо на терпець сей здобуде ся хіба здоровезний мужик, син здорових родичів. І з тим словом глянув на мене — як Каяфа на Христа. ще й засвистав з пересердя. —

Ага, розумію — думаю я, та аж руки затпраю з радости. — „От, Івасюню, кажу, се тобі Немеза, чиста пімста. — Добре тобі так! Нічо,

нічо не вадить, як почувеш сам на собі, що се значить бути заздрісним.“

А мій Івась виплющив баньки на мене, як теля на нові ворота. — Ой пудель з тебе, пудель! Цуцик тай тільки! Про заздрість, — чи як там зове ся та примха — у мене і бесіди ніякої! Ти поцідив саме „кулею у пліт.“

— „Ні? То ти не заздрісний?“ — кажу — а мені самому, бачите, потрохи і маркітно, що ошибнув ся.

— „Алеж ні сліду якої там заздрости!... Річ тобі головна в сім; — гарна жінка — булаб собою річ дуже гарна, який тільки — ну, ну — як би она не була гарна.“

— „Пане, надто темне слово ваше...“

— „Так і слухай, брате! Ніяк тобі се толкувати довго, радше просто розкажу, що мені приключило ся. От і сам осудии річ цілу.“

Я так і бачу, що єму на серцю полекшає, коли виговорить ся. — Гаразд! Він закурив другу папіроску, та став оповідати: „Уяви собі, любий, що вже по моїм весілю, і я з жінкою, по звичаю вибрав ся я в послубну подорож. Просто камінь спав з серця, коли скінчила ся та млісно-глупа передслубна крутаннина, я зрадів. Бо кажу тобі, довге женихане — зітхане та другі сі нісенітницї, хіба на се видумані, щоби роздратували нерви, одуріти. Ми вибрали ся до Монахії; там я думаю опровадити мою краслю по місті, відвідаю з нею добрих знакомих, а опісля, як Бог позволит, поїду в чарівні, чудові гори. Ну — перші дні по слубі, відома річ — чиста роскіш, щасте — кругом щасте.“

*) Gl. die Zeit ч. 131.

не треба їздити аж до Відня... Справді, коли як коли, а тепер всі словянські послі можуть сказати Німцям по нашому; „Говори до него, коли він Німець! Німець не то не перепише, але і не перекричить. Але най собі Німці здорові кричать і лають ся; все таки виїде на наше: по німецьки — нещя, а по нашому корито...

Біда нам з зарозумілими народами такими, як Німці. Не дав Бог жабі хвоста, аби трави не товкла, але тим зарозумілим народам дав такий довгий язик, що они его аж на бороду виставляють, аби лише ним повелічили ся. А ми, що в нас язик не такий довгий та гнучкий, тільки дивимо ся, як Німець або Поляк або доморослий Москаль величають свої язики і все те, що ним набалакали. Німець каже: Ви Моголи, а я світовий чоловік! Поляк каже: Ви гайдамаки, Гонти і Зелізники, а я Француз на сході. Москаль каже: „Ви прості хахли, а ми культурна сила! Наш язик оттаке і таке за довгі літа набалакав: куди вам, короткоязиким, з нами міряти ся!“

Ми й не міряємо ся, а таки нам ніяково, коли нам ті народи показують свої язики, висуваючи їх далеко на борода. Є в тім стільки дитячої поведінки, що у всіх тих гордіїв приходить охота підозрівати і дитячий розум. Недавно при виборах від зарозумілих Поляків, тих, що то все будують мости поміж собою а Русинами, чули ми такі компліменти, що нам то видало ся зовсім по французки (француз у тім значінні, як его на Буковині уживають)... Тепер з заставленого стола Німців взяло правительство кілька подумків і поставило перед Чехів. Годовані Німці в страшний крик, що їх хочать постом заморити. Тимчасом хто того не знає, що польський міст, німецький міст, турецьке набоженство — то усе блазньство?!...*)

Таке блазньство і сей русько-руський ювілей, що его устроює Романчук з Дідичким. Думаю і думаю над тим, як народовець може обходити свята відродження Руси разом з москвофілом, що працював і працює над убійством Русі, і ніяк не може найти причини такої спільки. Може тому, що я не є такий великий політик, як Романчук і Дідичкий, спілку ту я вважаю просто неприродною; але видить ся мені, що тут ніяка висока політика, лише простий, „хлопський“ розум повинен би взяти верх у всіх народців-Русинів, і сказати їм: „Не лучіть патріотичного огню з москвофільскою дощівкою, бо з того виїде тільки дим і пара і мрак, що застелить землю руску і всі в тім зачадіють.“ Чи такого-ж кінця ми ждемо від ювілеїв?

Головний ювілей наш — то 100-літний ювілей відродження нашого письменства. Перед тим ювілеем ювілей знесення панщини сходить зовсім на другий або й дальший план. Пятьдесят літ уже що року згадуємо, що ми колись були невільниками, пятьдесят літ уже дякуємо Богу, що перестали на панів робити; ставимо хрести пам'яткові, устроюємо процесії до них — і так безнастанно стараємо ся, аби наш селянин не забув, що був колись рабом, що того старання абсолютно за багато. Що ми досягнули тим вічним пригадуванням панщини? Чи справді ужили ми що року сеї пригадки до того, щоби наш селянин почув свою гідність? Обхід 15. мая зійшов на песту формальність, не педагогічну. Ним хіба складали ми що року доказ, що це й досі рабських прикмет не позбули ся. Возьмім поодинокого чоловіка, тепер самотійного господаря, але колись наймита. Чи може то бути ему миле, коли хто завозьме ся що року пригадувати ему, як его наймитом били бичами і як він працював не на себе а на пана? Ще коли-б він справді був тепер не лише свободним, але і заможним та поважаним господарем, то ся пригадка на панщину давала би ему яке-таке вдоволене; а то він тепер сам нераз каже, що за панщини було ему ліпше; що ему з того, що свободний? Так оно і з народом.

На мою думку то щорічне обходжене 15. мая крім хіба подяки Богу не має в собі нічого користного, а є в неоднім і шкідливе. А

*) Про Німців є ще така проповідка: Німець каже, що постить все половину; в день їсть скромно, а в ночи постить.

що такої думки є певно і багато інших людей, видко хоч би з факту, що то лише в Галичині любують собі в тім невільниках святі — день 15. мая у галицьких Русинів то майже велике свято — а на Буковині его совсім не обходять, хоч ту панщина була не леша, як в Галичині.

Аби з того прикладу дати раду, то раду дав би таку, щоб на другий рік в 50 літ по знесенню панщини подякувати гарно Богу за знесенне панщини тай більше собі тим голови не морочити. Вже тих, що самі робили панщину, не багато (мусіли-б то бути вже найменше 60-кількалітні старі); а ті, що панщини не робили, з ювілеєм не будуть мати і того простого вдоволення, що колись пани їх били а тепер они можуть панів бити... Тому то було би добре від другого року по ювілею постановити собі совсім не обходити сего свята невільників, хіба аж в році 1948, раз на пятьдесят літ.

Але за те ювілей відродження національного треба нам обійти гідно. Щоби і москвофіли могли брати в тім ювілею участь, то я для них маю добру раду, котра виконана виглядала би так:

В салі Народного Дому у Львові (так само і в Чернівцях) концерт. Підчас павзи в салі тихо, всі ждуть на щось важне. На сцену виходять відпоручники різних народовських товариств, і стають по правім боці. По лівім уставляють ся відпоручники москвофільських товариств і Дідичкий в імені їх відзиває ся так до народців: — Мої панове! Довго ми блукали манівцями і других на манівці зводили. Але від нинішнього дня ми, всі москвофіли, покидаємо свою шкідливу роботу і стаємо народовцями. Простіть нам нам наші гріхи і прийміть нас!

Вся салья в плач. Тільки літ блуканини і преці раз! Руське серце не може неприняти сеї новини слезами радости... Відтак вся публіка встає і співає: „Ще не вмерла Україна!“ так грімко, як доси ніколи не співала. Дальше концерт не може відбутися, бо всі такі зворушені! Виходить Крушельницька співати, їй кажуть: „Колись иньшим разом!“ — і цілують еї, аби не гнівала ся, особливо академіки. Виходить Мишуга співати — так само і его цілують, особливо жінки. Професор Вол. Шухевич, що устроює концерт, троха нерад, що нема ладу і Боян мусить мовчати, але і він на радощах небавом забуває про концерт. „Тепер піде робота! — гуде вся публіка. — Тепер ми поставимо ся! З Просвіт і Качковского зробимо одно товариство, з Діла і Галичанина одну газету, всі касина злучимо і т. д. і т. д. — сварок не буде, за один рік зробимо більше, як доси зробили за 50 літ.“ —

Коли-б мене і в Галичині і на Буковині послухали, то ювілей відродження Руси був би справді новим другим відродженням. Ось до чого ми повинні змагати, ось який ювілей ми повинні устроїти!

* * *

НОВИНИ.

Чернівці, дня 30-го мая 1897.

Справоздане посольське буде складати др. Стоцкий в четвер сего тижня в Ширівцях горішних о 3 год. по полудні в канцелярії громадській.

Парохію при катедрі і церкві св. Миколая в Чернівцях надав президент краю о. протоєреви Іванови Бежанови з Станівців горішних, послови до сойму краюого.

З університету. Дня 4. червня в авлі тутешнього університету відбуде ся торжествене роздаване іматрикуляційних грамот для ново записаних слухачів.

Нових св'ятих існували дня 27. с. м. у Ватикані. Ті два нові св'яті — то Антін Марія Заккарія, оснувателъ Варнавітів і конгрега-

ції англійських дівич, і Петро Фуріє, що заложив конгрегацію Notre Dame. Торжество відбуде ся після стародавніх церемоній при великій участі публіки. Нові св'яті одержали свої дні в році, перший день 4. липня, другий день 9. грудня.

Язикове розпоряджене в Чехах входить чим раз в ужитє. Дирекция почт і телеграфу в Празі видала інструкції до язикового розпорядження. Що до чеської мови в уживаню зі сторонами, як і у внутрішній службі заводять інструкції таке саме відношене, як в Галичині що до руської мови.

Волоский наслідник трону королевич Фердинанд занепав тяжко на запалене легких. Королевич простудив ся на прогульці, де товариство заскочив сильний дощ. Тепер уже королевичеві лекше; є надія, що поздоровіє.

„Akademia ortodoxa“ товариство богословів в Чернівцях уряджує дня 3. лат. червня в синодській салі матрополичої палати торжествений концерт. В програмі подибуємо шість точок виповнених композиціями нашого музикана — ветерана Ізидора Воробкевича а з того дві будуть співати по руски: „Та не дай Господи нікому“ і „Псалом 128“ Початок о год. 3. по полудні.

Дрібні вісті. В Бояні 12-літний хлопень Фльора Бота обходив ся так неосторожно зі стрільбою, що відстрілив собі три пальці лівої руки. — У Вижицях арештували Іштимию Яківок з Ростоків, що забила і загребала новонароджену дитину. — В Триесті в езуїтській костелі повстала паніка, бо хтось між товпою крикнув „горить.“ — Також в Пізанській катедрі повстала паніка через те, що з олтаря упала горюча свічка на землю. В натовві задушило ся кілька осіб, а 25 осіб ранених.

Складки. На Народний Дім в Чернівцях зложили посол до ради державної Наталь Вахнянин 2 зр., канд. адв. з Нового Санча Іван Дроздяк 50 кр., разом доси 168 зр. 87 кр. — На вкладку членів основателів зложили: нотар з Кімполун'а Сем. Барановский поспадну рату 5 зр., пані Йсефа Паньковска зі Львова 50 зр., о. Мелетій Гал'єн з Брідка 50 зр., учит. з Маморниці Іван Синюк місячну рату 1 зр. — На бурсу Народного Дому зложив нотар з Кімполун'а Сем. Барановский 5 зр., н. Стрийский нотар зі Селетина 2 зр., Черновецька руська громада за май 13 зр., госп. Іван Гриник 2 корці бараболі — разом в грошех з попередними 166 зр. 45 кр.

Телеграми „Буковини“.

3 мая 29-го мая 1897 року.

Льондон. З Царгорода доносять, що після вістий з дипломатичних атенських кругів находит ся королівська родина в дуже критичнім положеню. Запевняють, що на королівськім дворі роблять ся приготованя до від'їзду. Відносини межі королем а кабінетом Рального дуже напружені. Ціде положене вважають там грізним

Памятайте на Народний Дім

в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинки, скот, господарскі знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огне-вих за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав пятій рік своєї діяльности. Фонди „Дністра“ після заключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 04 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На житє можна обезпечати ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкориствійші услівя і видає полєси і квіти в рускім язичі.

Зголошеня о уділенє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Anker“.

ПОКЛАДКИ

від правдивих курій Брама по 15 кр., від голандських чорних з великим білим чубом по 25 кр., від курій Houdans по 25 кр., правдивих стирійських по 10 кр., срібних падуанських по 30 кр., Langshaus по 30 кр., від індиків по 30 кр., срібних Wyandottes по 30 кр., італійських по 30, карликів по 30, Кохінхінських по 25, семігородських голошійок по 20, Dorkings по 25, Нокагама 50 кр., Емденських гусят великанів по 1 зр. за покладок, пекінських качок по 20 кр., від великих стирійських качок по 20 кр.

Розсилаю покладки лише від расових птиць, нагороджуваних дуже часто, і даю за чистіть і правдивіть раси всяку гарантію.

MAX PAULY,
Köfnach (Steiermark).

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

владжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Із Найвисшого приказу

Его ціс. і кор. Апостольского Величества

устроює ц. к. дирекция льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слідуєчими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягненє послідує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть **2** зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрация „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних колектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, почтових і телеграфічних, в конторах вини, в урядах стаций желізничних і др.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-европейского.

ВІДХОДЯТЬ З Чернівців						ПРИХОДЯТЬ ДО Чернівців						
до Неполоківців, Святиня, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Святиня, Неполоківців	1128	320	757	811	610	
до Глібоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глібокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бояна, Новоселиці	645	430	—	—	—	з Новоселиці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глібоки						до Глібоки						
до Карачева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карачева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятниці.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карачів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	з Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вама, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.						
з Карачева						до Карачева						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, нічний кожної днини.						Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.						

□ поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно-европейский іде о 46 минут пізніше від черновецького часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано і зазначає ся підчеркнем мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

